

juni 2021

Slagtryk

tidsskrift for
digte & kortprosa

Slagtryk - tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 5 - 2021

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Bidragssydere

Mia Louise Dinitzen

Kristiane Hauer

Maiken Holm Christensen

Anne Kierkegaard

Mathilde Victoria Prietzel Nielsen

Magnus Rahbek Jensen

Forsidekunstner

Jo Borup

Først publiceret

<http://www.slagtryk.dk/category/21-06/>

Udgivet af Kronstork

ISSN

1904-8165

Opsætning

Mau Lindow Tarbensen

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion

Olivia Lyhne Broksø

Kasper Knudsen Muusholm

Astrid Kjær Olling

Shosha Raymond

Klara Li Scheutz

Mau Lindow Tarbensen

Tidsskriftet Slagtryk
er støttet af sine
læsere via Patreon

Tidsskriftet Slagtryk
er støttet af statens
Kunsthøjesterets Littera-
turudvalg

Indholdsfortegnelse

Mia Louise Dinitzen	Bønner og Digte	s. 2
Kristiane Hauer	Tre digte	s. 6
Maiken Holm Christensen	Fire tekster	s. 10
Anne Kierkegaard	Væskeindtag	s. 15
Mathilde Victoria Prietzel Nielsen	Fire digte	s. 16
Magnus Rahbek Jensen	Drømmenes Koraller	s. 20

Mia Louise Dinitzen

Bønner og Digte

Bøn 1

Min bøn breder sig

Når jeg bader

i søen

betragtes jeg af Dig.

Når jeg sænkes

i kulden

betragtes jeg af Dig.

Fødderne

omsluttet

af slambunden

betragtes af Dig.

Når skidtet klæber

til mine lår

til mine lægge

betragtes jeg af Dig.

Selv når jeg intet er

betragter Du mig.

Selv når jeg ingen er

betragter Du mig.

Du så barndommens lus.

Du så mit hævede eksemkøn.

Du så at jeg pissede på gulvet som en hund i vrede.

Jeg forsøger med vold at skille mig af med mine talenter.

Digt 1

I haven hviler jeg mig
som en blomst i blomst.
Jeg kan ikke gemme mig i solen
ej heller under træerne.
Jeg prøver at læse digte
men jeg forstår dem ikke.
Jeg prøver at læse versene
men jeg forstår dem ikke.
Jeg drømmer om byen
men husker Gud.

Digt 2

Om aftenen

synger jeg

dit navn.

Om aftenen

lader jeg minderne

glide igennem mig

som en velsignelse.

Bøn 2

Så snart Du tager det hele fra mig
giver Du mig det også.

Så snart Du tager det hele fra mig
giver Du mig det også.

Så snart Du tager det hele fra mig
giver du mig Det også.

Kristiane Hauer

alle er så venlige her
i kaffebaren viser de
børne-TV på store vægskærme
iceblend med chokolade flødeskum drys
glider ned i halsen og videre
lige igennem mig

inde i de store bassiner
driver det fra
kroppene
ganske tæt på
alt for mange
under bruserne
unge bryster på gamle kroppe
barberede morfisser
falmede tatoveringer
af dødningshoveder og rovdyrkløer
fjern fandenivoldsk ungdom
nu udvidet til flommet almindelighed

alt flyder
når alarmerne lyder
tippes den kæmpemæssige spand med vand
ud over menneskemassen
der skrigende stimler sammen under den
som et uforståeligt ritual
opfundet engang
langt ude i fremtiden
vandet falder
tungt
som under en naturkatastrofe
mens jeg igen og igen
spyttes ud ad den røde plastiktunnel
med et tilfældigt barn mellem benene

alle er så venlige
rykker sammen
i fællessaunaen
en mand med en byld i navlen
får mig til at kigge
ned på alle fødderne
hård hornet hud
gennemblødte hæfteplastre
rækker af håbløst ubrugelige tæer
og alleryderst på de store vaklende kroppe
neglene nedgroede

mens det glider og skvulper
igennem os
rundt om os
rutsjer og gynger
mor og far
kortklippede i bølgebassinet
og senere
på bowlingbanen
svinger de store kugler
lader dem rulle
mens børnene slår kolbøtter
spændt op i kæmpemæssige elastikker
græder over spillemaskinernes
uretfærdighed

og så alligevel
en sjælden gang
et fremmed blik
glimtende åbent
hvad laver vi her?
mens alle andre kigger væk ned rundt
for vi har jo ikke noget tøj på – nogen af os
har du også bemærket:
udefra ligner vandrutsjebanen
en kæmpemæssig grøn slange
i tågen

baglæns ud over kanten
og så op ad siden
vores lille familie
gyngende i en gummibåd

hold fast
skriger jeg
det her er ren overlevelse
så slynges vi ud ad plastikrøret

himlen hen over øst og vest
er den himmel jeg bor i nu

jeg drømmer at jeg skærer tre katte over på langs
den ene halvdel
skal i fryseren
den anden skal bruges
til et eksperiment af en art

det blæser
der går mennesker rundt heroppe
på stilladserne
kronragede mænd
der stirrer mig ind i øjnene

jeg googler: blodmangel, jernmangel
jeg har bare ben
jeg fryser
skyerne sejler i fast motion

Maiken Holm Christensen

1988

Jeg skal hjælpe med at få de runde skamler sat på plads omkring bordet. Svanestuen holder samling. Skamlerne er tunge, og jeg kan ikke skille dem ad uden Hans Henrik.

Der er hyldebærsuppe i dag. Den blodrøde væske om hagen på Ditte og Asger.

I går fik vi grøn kartoffelmos. Der er klumper i, men jeg kan godt lide det.

Inger tager mig med i køkkenet, hvor jeg må stå på en af de høje trætaburetter for at kunne nå.

Mine ben svinger frem og tilbage. Når jeg slikker på gyngen, smager den af salt.

Den hvide Playmobil-figur i min lomme. Der findes kun den ene.

1990

Min mormor har bagt vafler.

Jeg har selv fundet æggene i hønsegården.

Min søster henter flormelis. Det er i den lille træskuffe under de øverste køkkenlåger. Ved siden af kartoffelmel og sukker. Små sorte dyr bor i flormelissen. Min mormor kan ikke se dem.

Efter vaflerne skal min mormor sove til middag. Vi må se gøngenhøvdingen på video imens. Vi ser altid første afsnit. Ib er lidt uhyggelig.

Jeg spejler mig i sølvskeerne på væggen.

I bryggeret er en trækommode under høvlebænken.

Vi må vælge hver en ting fra min mormors finde-ting-skattedekiste. Her er knapper, skruer, perler, dukkehusmøbler, stofrester, ståltråd, lædersåler og knappenåle af glas.

1995

På skrænten ved min højre side vokser den slags buske, der er overalt i kommunen. Grøn med gule blomster.

Derinde kan der være hugorme siger min mor. Ligesom i Lyng.

Jeg har kuglepennen med og bruger den til at besvare de spørgsmål, der står på mit ark. Kuglepennen er sort og bredere end dem, vi har på skolen. Der står Bjarne på med guldskrift.

Jeg tværer blækket ud, når jeg skriver. ”Knæk dit håndled”. Det er alt for anstrengende.

Jeg smider pennen i busken og løber tilbage til skolen.

Bjarne kalder os sammen i gymnastiksalen. Vi skal aflevere vores ark.

Marlene fniser, indtil Jakob kalder hende ”Tiger Lily”, og hun går amok.

Inden vi får fri siger Bjarne, at han har mistet den kuglepen, som han fik til sit sølvbryllup.

Der er en stor cola på højkant til den, som finder den.

Jeg klapper min cykel.

Sætter mig i sadlen og okser afsted.

Fremme foran mig er skrænten.

Tunnelen og villakvarteret.

Jeg ved cirka, hvor den ligger, men jeg tør ikke stikke hånden derind.

1996

Mine forældre har en vandseng.

Der er et stort rosa tæppe over sengen. Det samme hver dag. Man skal huske at glatte tæppet ud, hvis man har ligget i sengen.

På tæppet ligger en hvid kat med lang pels og blå øjne.

På min egen seng er det en ræv med lang pjustet hale, på min søsters en gorilla man kan gnide sig op ad.

Når man ligger i vandsengen, kan man se ud ad vinduet med små rudedelers.

Der står en plante lige foran stolpen i midten.

Sommetider flytter den sig, så den ikke står symmetrisk i midten.

Min far siger, jeg ikke skal sidde i vindueskarmen.

I stuen hænger et billede af en ko. Det er i sort/hvid.

Under billedet står en pladespiller.

Min far sætter en lille plade på. Den er meget mindre end de andre i reolen. På pladen er der en sang, hvortil der hører en dans.

Vi går i ring og laver vinger som en kylling og twister, til det gør ondt i knæene.

På torvet bor Jeanette.

Hun har en kanin ligesom mig. Hendes er brun, og min er hvid med røde øjne. Min søster har også en kanin, men jeg leger, at de begge er mine.

Jeanette er på besøg.

Jeg vælter en potteplante. Jord og de underlige lette nødder, der er i potten, ryger ud på gulvtæppet. Min far sparker ud efter mig. ”Imbecile idiot”.

Jeanette gemmer sig på toilettet.

For det meste er vi hos hende.

Jeanettes mor spiser grapefrugter om morgenen.

Om aftenen lytter vi til de voksne i stuen. De taler og taler til vi falder i søvn.

Anne Kierkegaard

Væskeindtag

Jeg havde været kvalfuldt tæt på at nyse i tre dage. Havde stoppet mine næsebor med papirlommetørklæder for at modvirke den konstante dryppen, og alle de ting, jeg skulle have klaret (arbejdet, madlavningen, børnene) begyndte at manifestere sig som en byld i min pande – øm, kløende og væskende. Væsken sivede fra samtlige ansigtsåbninger, og mit hoved begyndte at føles som om det var under nedbrydning – i samme øjeblik gik en follikel til grunde og igangsatte en strøm af blod og væv fra min livmoder. Mens tyngdekraften trak og trak, udførte vandet sin kerneopgave indefra: opløsning. Jeg sivede ned gennem madrassen, gulvbrædderne, gurglede rundt på etageejendommens betonfundament, inden jeg fandt en vej ned i jorden, og jeg blødte ned i den og efterlod kun et glitrende skum på overfladen.

Det kølige mørke var beroligende.

Så søgte noget kontakt, en elektrisk impuls fandt mig, og jeg blev suget op. Endnu en nedbrydelsesproces fandt sted: min flydende krop blev yderligere skilt ad og optaget i en anden organisme—tynd og tør som min gamle krop, men med hundredvis af lemmer og tusindvis af små duftende blade. Mine rødder søgte i jorden efter endnu en slurk, mine blade strakte og glædede sig i hvert eneste solskinsstrejf.

Var dette himmelen?

Et par af mine molekyler spredtes i luften og blæste ind i næsen på et menneske, der med omhyggelige hænder udvalgte sig nogle af mine bedste lemmer og knækkede dem af. Det lod sine fingre løbe over mine blade igen (mmm, timian, sagde det). Mennesket serverede mig til et andet af dets slags, ét der så mere vissent ud, i en kop kogende vand. Igen opløstes jeg, igen spredtes jeg i en organisme. Jeg tog en dyb indånding, endnu en slurk og – selvom det ikke var beroligende som den stille undergrund eller tilfredsstillende som sol på klorofyl – fik jeg det bedre.

Mathilde Victoria Prietzel Nielsen

06.53

Fordi der er noget fristende
ved at placere koppen på avisen
før
man hælder kaffen i
rammer du
er rammerne sikret
rammer du ikke
flyder ord

JANUARBRAND

Sneende himmel. Hvidløgsfrakke. Svanebryst.

OVERGANGE

Den amerikanske kongres stormes og insekterne dør. Hvorfor er de unge så nervøse?

DYBBBLÅ

Hele dagen har jeg villet falde i søvn. Vi kørte på cykel i et Chagalmaleri og skød dartpile gennem nåløjne. Jeg ramte en due, du ramte en faldskærm. Nu daler duen, og faldskærmen falder sammen, og begge de falder endnu.

Magnus Rahbek Jensen

DRØMMENES KORALLER

gaderne er støvede lys
der langsomt forsvinder ind i sig selv
og ud mod solen

nætterne er klare bevidste landskaber
betragtet af planeters hemmelige planer
om forsvundne stjerners genopstandelse

jorden er det åbne og kølige køn
set fra en høj og varm bevidsthed

solen er den glødende velkomst
udmålt fra et ukendt himmelsystem

vi mødes sikkert et sted imellem alt: drømmenes koraller

OVERRÆKKELSE

i selve overrækkelsen sker en forandring i lyset
det er her vi ser skriftens dobbelthed

det er her vi trækker jorden som en storhed
det er her du som en lampe deler natten

det er også her du opstår
et menneske forklædt i sprog og intet

hvad vi ikke vidste
ved vi nu

JORDKAMMER: 3 DYBDER

bag de mørke billeder / revner et ekko /
ruder af rød regn / regnbuer uden farve /
jorden eksisterer / gør den ikke?

*

månen river sig på dit krat /
du er tørstig som feber /
din krop er en kran over byen

*

dette rum / synes altid / at ville forandre sig
men verden / synes aldrig / at være fortalt

på himlen begynder en stille verden
at bevæge sig
 jeg aner dens skrift
men dens sprog er mig vanvittigt

afstand af forandring:

at fornemme en fjern og metallisk støj
stråler af blød energiudrensning

at sanse mørket med al kraft
krystallets søvn og værdi

som susende munde bag en væltende mur

kroppen vajer på et blad
svajer ryggen mod en hinde

himlen hviler ved et øje
smider regn fra en afstand

*

der vokser fugle i min mave
også i min brystkasse drømmer en frø

skovbunden fylder mit hjerteøje